

Forhandlingen genoptoges.

Erhard Jakobsen (CD):

Den nye regering har fået en god start, man tør vel endda sige en uventet god start. Selv hr. Heinesen i sin helt nye rolle som den muntre og humoristiske mand er ikke i stand til at fortælle billedet af og er ikke helt i stand til at skjule sin ærgrelse over, at denne regering straks fra starten har overvundet vanskeligheder, som andre enten ikke har kunnet overvinde eller har været meget læn- gere om at overvinde. Der for lige ud af munden på hr. Heinesen noget med et falmet firkløver. Er det et falmet firkløver, der er i stand til på få dage at stable en regering på benene, fordele posterne og blive enig om et program? Det kan man vist ikke kalde falmet, tværtimod: det er et firkløver, der har vist en styrke, som ingen i dette land troede på bare for halvanden eller to måneder siden; det er kendsgerningerne. Jeg kan godt forstå, at det må ærgre hr. Heinesen og hans gruppe, for hr. Heinesen har i hele sin tid ikke just vist den humoristiske side, hverken her i salen eller i sin gruppe, han har talt om afgrund osv., men det ansvar er man jo lykkeligt befriet for nu, kan jeg forstå, og så taler man ikke om afgrund mere. Også hr. Heinesen er blevet optimistisk ved at se regeringens program, og det er da glædeligt, for det betyder, at det går langt væk fra afgrunden.

Men det, hr. Heinesen ikke kan forstå, er, at 66 folketingsmedlemmer er enige. Det har hr. Heinesen aldrig oplevet i sin egen gruppe, og derfor kan jeg forstå, at han er chokeret, og at det tager lidt tid at komme sig over dette, at så mange mennesker kan blive enige og oven i købet på så kort tid.

Men naturligvis er 66 medlemmer, som statsministeren klart erkendte det, ikke noget flertal, og derfor kommer offentlighedens øjne i de kommende 14 dage-3 uger i helt usædvanlig grad til at hvile på de to partier, der har resten af de mandater, man skal have for at nå op på 90, som jo er det magiske tal. De to partier har gjort meget for også tidlige- re at få offentlighedens øjne til at hvile på sig, og det er sandelig også lykkedes - ikke altid til deres egen fordel - men nu kommer øjnene i skæbnsvanger grad til at hvile på de to partier.

Regeringen har vundet sin første sejr og nået sit første store resultat ved at blive enig, for det har mange betvivlet overhovedet kunne lade sig gøre. Nu kommer vi til nummer to; den sejr har regeringen også vundet, og det har hr. Heinesen givet os en redegørelse for i dag. Hr. Heinesen kunne i dag bekendtgøre, at diskussionen om rentefradragsret nu er ude af denne sal. Det er en stor sejr i dansk politik, at vi er færdige med den debat. Mange mennesker rundt om i landet vil prise sig lykkelige over, at vi ikke igen skal høre en minister en gang om ugen fortælle, at nu skal vi lave en skattereform, hvor det og det og det indgår. Nu er det taget af bordet.

Dernæst er også overskudsdelingen ude af debatten. Det vil mange erhvervsdrivende prise sig lykkelige over, for de har haft svært ved at forstå, at folketinget gad spille sin tid på at diskutere, hvordan man skal fordele overskud på et tidspunkt, hvor de har nok at gøre med at få fordelt underskuddet på de forskellige, der nu engang må bære sådan noget. Det er ude af debatten. Hermed er der principielt brudt med en ideologi, som længe har været i fremmarch, ideologien om, at vi alle sammen skal være med til at bestemme alting, for overskudsdelingen blev jo forbundet med medbestemmelsesretten over virksomhedens dispositioner, og også det er ude af billedet. Den nye regering erkender klart, at arbejdsgiveren må have den ret til at lede og fordele arbejdet, som man nu engang også i overenskomster har fået fastsat.

Men der er brudt med mere af den gamle ideologiske overtro. Jeg har langt inde i borgerlige rækker truffet en fornemmelse af, at det er uundgåeligt, at vi går i retning af større og større lighed, at der ikke må være nogen, der tjener så meget, osv. Det bryder den nye regering med. Der må gerne være nogle, der tjener noget, for det, de tjener, er i det kapitalistiske samfund - og det skal vi da ikke skamme os over - det eneste grundlag, hvorpå man er i stand til at bygge ny foretagsomhed og nyt initiativ op.

Det erkender man klart i Sovjetunionen og andre steder. Der ved man, at det er slut med alt det kollektiveringspjet. Man ved, at man ikke kan ernære en befolkning ved at snakke kollektivisering. Man ved, at man bliver nødt til at give sovjetrussiske bønder og polske bønder og ungarske bønder større